

Csatáné Bartha Irénke

Az én falum

Ki látta,
hány sebét
takargatta e föld?

Hány zivatart élt meg,
s véget nem érő
aszályokban,
ahogy nyarait elvetélte.

Ki hallotta zokogását,
mikor a ráhulló fergetegben
legféltettebb kincseit
magával ragadta az ár?

Vágya mégis
hétmérföldes csizmában jár,
gúlába rakja
a Nap aranyát,

hogyan áldott tükre előtt állva,
újra és újra széppé
varázsolja önmagát,
és mítoszteremtő kedvvel
elinduljon a csodák Tejútján...

Van egy forrás

Van egy forrás valahol
a Hargita aljában,
gyermekkorú korsómmal
sokszor odajártam.

Rigók, szajkók, pintyek,
ha közelben laktak,
szomszujukat elolttva
víg dalt komponáltak.

Jó barátom lett a forrás,
patyolat hitével
nemcsak korsómat,
lelkem is töltötte.

Emlék már e forrás,
jelkép lett örökre,
életem végéig
meríték belőle.

Szilvavirág illata

Anyám szilvavirág volt,
árvaságból nőtt ki illatos bokra,
arcába vághattak vad szelek,
lelke sohasem lett mogorva.

Itt járt a fény tündöklő szekerén,
lábnyomát az idő porrá taposta,
de visszajár gyakran közénk
kék szilvaillatba burkolózva.

Most csend van, a táj szilvakék,
szilvavirág-csokrokat hímez az ég,
talán szilva illatú boldog lepke lett
a székelyderzsi kertek felett...

Ha nézlek...

Ha nézlek,
csillagnak látlak,
lábad nyomán
violák nyílnak,
és időn át
csipkés zsebkendőddel
megszépülnek
a bodzaillatú messzeségek.

Ha látlak,
szívembe
szeretet árad,
a fények
hatalmas kupolája
csalogat, biztat,
s egy boldog szívárvány
hintáztat.

